

MERVILLIE, Alfons, priester, letterkundige, musicus (Wontergem 17 mei 1856 - Kortrijk 4 april 1942).

Als leerling in het Roeselaars Klein Seminarie (een jaar na Albrecht Rodenbach) genoot hij de hoogstaande literaire vorming van Emile Demonie (poësis) en Hugo Verriest (retorica), alsook de muzikale invloed van Johan de Stoop, leraar muziek. Uit die studietijd kreeg hij voor het hele leven de bijnaam Bach mee. Van 1880 af was hij leraar muziek aan de Bisschoppelijke Normaalschool te Torhout. Vele muzikale composities zagen het licht. Bovendien was hij letterkundige en als zodanig behoorde hij tot de Westvlaamse groep priesters-taalparticularisten. In 1884 zette hij op het Taalcongres zijn religieus-gemotiveerd anti-Nederlands standpunt uiteen. Achtereenvolgens was hij kape-laan te Dudzele (1891), Nieuwpoort (1895) en Aartrijke (1898), waar hij zijn voornaamste literaire werken schreef. De inleiding bij *Evangeline* (1901, naar W.H. Longfellow) getuigt van een extreem taalpurisme (tegen bastaard- en leenwoorden); een woordenlijst achteraan bevat honderden staaltjes van taalparticularisme op z'n Westvlaams. *Gusten* (1902) is een berijmd volksverhaal in de Westvlaamse vertellerstraditie. Als pastoor te Nieuwkapelle in de IJzerstreek van 1913 af maakte Mervillie de verwoesting en de vlucht (naar Noord-Frankrijk) mee. In 1933 ging hij op rust.

WERKEN : *Evangeline*, naar het Engels van H.W. Longfellow (1901); - *Gusten* (1902); - *Paus Pius X, met reisherinneringen*, 4 dln. (1904-'06); - *IJzerzang* (1928).

LITERATUUR : F. de Vleeschouwer, *Mervillie, Alfons*, in *Nationaal Biografisch Woordenboek*, IV (1970).

JOZEF HUYGHEBAERT